

STICHTING KINDERLEVEN KRANT

WETHOUDER VAN CALDENBORGH LAAN 43
6226 BS MAASTRICHT
043 3101650

7 juni 2018

SPECIALE EDITIE

De eerste Stichting Kinderleven Krant, ter gelegenheid van de officiële opening van ons nieuwe pand. De oplage is 5000.

Aan deze editie werkten mee:

Ellen Hemels, Frank Keyzers, Ineke Minkhorst, Irene Mol, Jessie van Vreden, Julia Romberg, Marilse Eerkens, Marjo Roumans, Marjon Bürer-Wilms, Mieke Hanegraaf, Nicky Halbach, Nicole van der Veeke, Nicola Bogaarts, Odigos, Paulien Kuipers, TNO, Yvonne Wetzels, Vivian Haine.

Foto's: Jef Fouraschen, Ad Utens, J. Timmermans. Eindredactie en opmaak: Willemien van Lith

© 2018 Stichting Kinderleven

KENNIS OVER HECHTING NOODZAAK VOOR VERTROUWENSARTS INEKE MINKHORST

Ineke Minkhorst heeft vorig jaar de training "Focus op hechting" van Stichting Kinderleven gevolgd. In de training kregen de deelnemers kennis over de ontwikkeling van een gehechtheidsrelatie tussen ouders en hun jonge kind en kennis over de gevolgen van (subtiele) hechtingsproblemen. Voorts leerden ze hoe ze de relatie ouders en kind positief kunnen beïnvloeden. Er zat een belofte in de training dat je handvatten aangereikt kreeg om zaken weer op het goede spoor te zetten. Die handvatten heb ik zeker gekregen."

Ineke vertelt dat ze een paar jaar werkzaam is geweest als jeugdarts, sinds kort is ze vertrouwensarts bij Veilig Thuis. Ook daar heeft ze veel aan kennis over veilige hechting.

"Bij het consultatiebureau zagen we alle kindjes, van pasgeboren tot 4 jaar. We letten op medische en sociale aspecten. Deze twee invalshoeken liepen erg parallel. De verpleegkundigen zijn iets meer met de sociale kant bezig. Zij gaan op huisbezoek en bieden begeleiding als dat nodig is. Artsen letten op beide aspecten."

Ze vertelt over een tweejarig jongetje dat zich als een aapje aan zijn moeder vastklampte zodat het onmogelijk was om hem te onderzoeken. Een paar maanden later, komt hij op dezelfde vastgeklampte manier binnen met zijn moeder. "Ik ben toen een gesprek met moeder begonnen en heb haar laten vertellen waar ze tegenaan liep, wat voor problemen ze had. Toen ben ik naast het jongetje gaan zitten en heb ik het verhaal van moeder aan hem verteld, wat moeder net allemaal tegen mij had gezegd. Ik zag de ogen voor het eerst naar mij gaan en begon de ogentest te doen terwijl hij nog steeds aan zijn moeder hing. Vervolgens kon ik zijn hartje beluisteren en hem verder onderzoeken. Daarna draaide zich om en ging gewoon op schoot zitten bij zijn moeder. Prachtig om te zien hoe dit kind op mijn aanpak - het verhaal van zijn moeder - reageerde."

AANBLAZEN VAN LIEFDE PAULIEN KUIPERS

Trots presenteer ik u de eerste Stichting Kinderleven krant, ter ere van de officiële opening van ons nieuwe pand. Stichting Kinderleven behandelt gedragsproblemen van (jonge) kinderen en helpt ouders bij hun problemen met hun jonge kind. Het uitgangspunt van het werk van Kinderleven is dat alle mensen, ouders en kinderen, een grote onderlinge verbondenheid hebben. Dat deze verbindingen maken wie we zijn. Nelson Mandela stelt vanuit de Zuid-Afrikaanse Ubuntu filosofie dat 'onze jongste medeburgers, de pasgeboren en jonge kinderen, liefdevolle verbindingen nodig hebben om te aarden in het netwerk dat deze wereld is. Opdat zij kunnen zijn'. We zijn voor 99 procent aan elkaar gelijk, en op 1% is er verschil. In de jeugdzorg en in de wetenschappelijke onderzoeken, alsmede in behandelstrategieën, is men altijd gericht op dat ene procent verschil: wat hééft dit kind (waardoor het anders of afwijkend is) in plaats van wie is dit kind. Daar waar verbindingen verstoord raken, door aanleg, ouderproblemen of omgevingsproblemen, is het jonge kind verloren en raakt het in emotionele nood. Kinderleven staat op het standpunt dat naast diagnostiek, naast het begrijpen van het probleem, het aanblazen van de liefde tussen ouders en kind en omgeving noodzakelijk is. Onze behandelingen vinden dus altijd plaats in de context van het gezin: ouders en kinderen komen samen naar de sessies. De behandelinterventies die wij ontwikkeld hebben zijn op deze uitgangspunten gebaseerd.

Voor onze collega's en mede-professionals ontwikkelden wij trainingen en coachingstrajecten. Velen van hen reizen een stukje met ons mee in één van die trajecten. Kinderleven ziet zichzelf dan ook als een reisgezelschap, of zo u wilt als een vereniging, waar mensen samengaan om te zoeken naar de juiste woorden voor ouders en kinderen. De juiste woorden, die helpend kunnen zijn bij het versterken van hun band. Waardoor gedragsproblemen kunnen verbleken. Er zijn kinderen die een veilige band met hun ouders moeten ontberen.

Paulien Kuipers is GZ-psycholoog, kinder- en jeugdpsycholoog en oprichter/directeur van Stichting Kinderleven. Ze behandelt, geeft trainingen, workshops en lezingen.

Dat is ook een aspect van ons werk. Dit betreft kinderen die in de jeugdzorg terecht komen, in de pleegzorg, geadopteerd zijn, of met vechtscheidingen te maken hebben. Hoe kunnen we hen helpen met het leggen van veilige verbindingen met mensen die wel aanwezig zijn? Ons reisgezelschap, te weten: onze collega's, onze mede-hulpverleners trekken met ons ook langs deze kinderen voor de juiste woorden. Want wat moet een kind dat in de jeugdzorg terecht komt en zijn ouders niet of zelden ziet, van ons horen? Welke woorden helpen? Welke verbindingen biedt onze samenleving hen?

U bent van harte welkom bij ons reisgezelschap in ons nieuwe 'thuis'

Paulien Kuipers

TNO: UNIEKE METHODIEK

AANBEVELINGEN

De vroege timing van de methodiek en het feit dat zowel gesignaleerd als ondersteund wordt zijn sterke kanten. Gezien de effectiviteit wordt ervoor gepleit om de methodiek ook op andere plaatsen in Nederland in te zetten, en verder te onderzoeken op effectiviteit.

Het feit dat professionals die gaan leren om te 'helpen hechten' een nieuwe attitude en grondhouding nodig hebben die meer gekleurd wordt door medemenselijkheid als door het deskundige adviesmodel, betekent een behoorlijke omslag in de manier waarop zij werken met ouders.

De huidige scholing voor de methodiek van Paulien Kuipers (binnen een tijdsbestek van totaal zes dagdelen en een coaching-on-the-job-moment) is niet voldoende toereikend om een totale attitude-omslag bij de professional te kunnen maken. Dat pleit voor een plaats van deze scholing in de landelijke opleiding voor jeugdartsen en verpleegkundigen, zodat van meet af aan deze methodieken meegenomen kunnen worden bij de beroepsvorming.

Met de methodiek hebben we een positief en werkbaar instrument in handen om hechting onder de aandacht te brengen in de JGZ. Het is aan te bevelen dat (onderdelen uit) de methodiek ook benut gaan worden in de huidige opleidingen voor jeugdartsen en jeugdverpleegkundigen.

Meer voorlichting aan ouders is wenselijk over de noodzaak van positieve relatievorming en de invloed daarvan op de ontwikkeling van het kind. Zo kan meer begrip ontstaan voor het feit dat hechting een thema is dat heel goed thuis hoort bij de JGZ, omdat hechting heel vroeg in de ontwikkeling plaatsvindt en het ondersteunen ervan dus per definitie preventief is.

Download het hele onderzoek op www.stichtingkinderleven.nl/TNO

Onlangs heeft TNO het onderzoek "Focus op hechting, een evaluatie van de methodiek van Paulien Kuipers", afgerond. Dit onderzoek is gedaan in opdracht van Stichting Kinderpostzegels Nederland. De auteurs waren M.S. de Wolff, M. Beltman en R. van Zoonen (TNO). Verder hebben professionals van Envida JGZ en medewerkers van Stichting Kinderleven hun bijdragen geleverd. Het onderzoek richt zich met name op JGZ professionals maar gesteld kan worden dat andere professionals (binnen jeugdbescherming, kinderopvang, FOH etc.) die met baby's en kleine kinderen werken ook veel baat kunnen hebben bij de onderzochte methodiek.

De belangrijkste conclusies met betrekking tot de werkzaamheid van methodieken van Paulien Kuipers zijn:

1. De JGZ-professionals zijn enthousiast over de methodiek: ze beschikken over een praktisch hulpmiddel waarmee ze de ouder-kind band bespreekbaar kunnen maken. Verder zijn ze van mening dat het ééngespreksmodel een adequate en effectieve methode is om de band tussen ouders en hun kind te verbeteren.

2. Bij twee tot acht procent van de ouders die de JGZ bezoeken in het eerste jaar, wordt door de methodiek van Paulien Kuipers een mogelijke hechtingsproblematiek ontdekt. Het ééngespreksmodel wordt in 4% van alle consulten aangeboden en in 1% vindt een verwijzing naar het vijfstappenmodel plaats.

3. De vijf dimensies (Aansluiten, Comfort, Betrokkenheid, Balans en Voorspelbaarheid) blijken valide te zijn: onderling hangen de dimensies goed samen en er is een zinvolle samenhang met het noteren van zorgen door de JGZ-professional in het dossier en het aanbieden van het ééngespreksmodel.

4. Er zijn eerste aanwijzingen voor de effectiviteit van de methodiek:

- Een meerderheid van de ouders die de vragenlijst hebben ingevuld (63%) is van mening dat het JGZ bezoek op 4 maanden een positieve invloed heeft op de ouder-kind relatie.
- In twee-derde van alle gezinnen in het werkgebied van Envida blijkt dat op de leeftijd van 4 maanden een gezonde ouder-kind relatie tot stand komt.

5. Belangrijke conclusies met betrekking tot de procesevaluatie bij de JGZ-professionals:

- Dankzij de handvatten van het verbindend taalgebruik, is het nu gemakkelijker geworden voor JGZ-professionals om het gesprek met ouders over hechting aan te gaan. Daar staat tegenover dat er voldoende beschikbare tijd moet zijn voor de JGZ professional om dit gesprek met ouders aan te gaan.
- De meeste professionals van Envida voelden zich voldoende toegerust voor het gebruik van de vijf dimensies en het verwijzen naar het vijfstappenmodel. Sommige JGZ-professionals hebben behoefte aan meer begeleiding en meer ruimte voor interventie.

Sterk aan de methodiek van Paulien Kuipers is dat de methodiek juist ingezet wordt op het moment dat ouders vaak nog zoekende zijn in de omgang en verzorging van de baby, en hoe ze hun dagelijkse activiteiten moeten afstemmen op de behoeften van de baby. Om die reden zal een gesprek over hechting tijdens de vroege contactmomenten minder vreemd overkomen dan op latere leeftijd. Met andere woorden: de vroege timing van de methodiek is een sterke kant omdat ouders op dat moment meer openstaan voor dit thema en heeft als voordeel dat de band die nog in ontwikkeling is al in de goede richting wordt "opgeduwd", in plaats van het bijstellen van een band die al onveilig is.

Een bijkomend voordeel is dat die interventie ook meteen tijdens het contactmoment aangeboden wordt: ouders hoeven niet ergens anders heen of een extra afspraak te maken. De JGZ-professional kan het gesprek over hechting meteen voeren in hetzelfde contactmoment.

IK HEB VEEL MEER HART VOOR OUDERS GEKREGEN

Hier een aantal quotes uit evaluaties van de Basistraining Focus op Hechting in Utrecht:

- > Vanaf nu nodig ouders en kind samen in de spreekkamer uit.
- > Ik vraag nu veel meer naar de beleving van de zwangerschap en de geboorte: hoe de verbinding toen was.
- > Ik zie nu veel meer dat de band tussen ouders en kind vanaf het begin moeilijk geweest is. Geef daar zelf nu veel meer woorden aan. Fantastische cursus! Een echte aanrader!
- > Eindelijk weer eens een geluid dat medemenselijkheid en compassie mogen in de GGZ. Door de cursus neem ik kinderen, ook hele kleine, veel meer serieus.
- > Het is heel belangrijk om als therapeut de pijn van het kind en de ouders te verdragen, in plaats van snel te willen oplossen. Minder adviezen geven en meer stil staan bij wat de baby, het kind, ons werkelijk laat zien.
- > Sinds de cursus praat ik veel meer met kinderen. Ik vertel waarom ze bij me zijn, wat er gaat gebeuren, wat ik doe. Kinderen werken nu veel beter mee ... Ik geef ik nu het kleine kind een stem.
- > Ik heb veel meer hart voor ouders gekregen. Kan nu beter naast hen staan.
- > Ik ga nu hechting veel centraler stellen in mijn werk: daar draait het echt om.
- > Er wordt in de cursus echt andere taal gesproken. Binnen mijn instelling gaat alles om diagnoses en over de 'vorm' waarin het probleem 'weggezet' wordt. De cliënt zelf komt bij dat proces nauwelijks aan het woord ...
- > De cursus was fantastisch. Mijn grootste zorg is nu: hoe neem ik mijn collega's mee in alles wat ik geleerd heb
- > Deze cursus biedt handvatten om het proces met ouders en kind samen woorden te geven, wat al een vorm van hulp is. Door de cursus ben ik erg geïnspireerd. Er is nog een wereld te winnen binnen de jeugdzorg!

Najaar 2018 start er weer een Basistraining Focus op Hechting in Utrecht op woensdagmiddag 5 & 19 september, 3 & 10 oktober.

Inschrijven:
www.stichtingkinderleven.nl/basistraining/

BINNEN ODIGOS WILLEN WE BLIJVEN LEREN

Odigos heeft een zorgboerderij, zorgtuin en een huis waar allerlei leuke activiteiten plaats vinden. Hier wordt dagbesteding en logeren aangeboden. Daarnaast geven wij Begeleiding Individueel.

Binnen Odigos willen we blijven leren, om zo het beste te kunnen bieden voor onze cliënten. Wij krijgen steeds meer cliënten met hechtingsproblematiek, waardoor het belangrijk is dat alle medewerkers hier meer kennis over krijgen. Na lang, heel lang, zoeken zijn we terecht gekomen bij Stichting Kinderleven, gespecialiseerd in de behandeling van kinderen met hechtingsproblematiek. Ondanks dat we pas een gesprek hebben gehad en de cursus nog moet worden gegeven, voelt dit als een verademing. Stichting Kinderleven voelde feilloos aan, wat we voor onze medewerkers zochten en heeft hier heel fijn op ingespeeld. We hadden alles vlug geregeld en al vrij snel konden de cursussen gepland worden. Iedereen van Odigos heeft veel zin in de cursus en we verwachten door de cursus nog meer in te kunnen spelen op de wensen en behoeften van onze cliënten. Daar doen we het immers voor.

NIEUWE WEBSITE VOOR OUDERS EN PROFESSIONALS

Bij een nieuw pand hoort een nieuwe website die past bij de aanpak van de stichting om veel meer online te gaan doen zodat er meer mensen direct gebruik kunnen maken van de diensten en materialen van de stichting die via een webwinkel aangeschaft kunnen worden. Ook is de website meer gericht op actualiteiten en nieuwe ontwikkelingen. Door middel van foto's en de VLOG van Paulien Kuipers willen we ouders en professionals op de hoogte stellen en informeren.

Naast een Nederlandse site is er een Duitse site die gericht is op het werk en de uitgaves van de stichting in Duitsland.

Willemien van Lith heeft de website vormgegeven en zorgt voor een regelmatige update. Julia Romberg verzorgt het Duitse gedeelte.

WORDT LID VAN STICHTING KINDERLEVEN

Sinds kort is er de mogelijkheid om lid te worden van Stichting Kinderleven. We hebben deze mogelijkheid in het leven geroepen omdat er steeds meer vraag kwam naar het ontwikkelde materiaal waar we veel tijd en energie in steken. En als stichting moet er wel een financiële bestaansbasis blijven. Op die manier kunnen wij onze kennis en expertise blijven uitdragen. Daarom dit lidmaatschap.

Om het materiaal van Stichting Kinderleven te kunnen bestellen is het dus nodig om lid van de stichting te worden. Het individueel lidmaatschap kost 150 euro per jaar. Voor organisaties is het 300 euro. Daarvoor, naast de mogelijkheid om het ontwikkelde materiaal aan te schaffen, word je uitgenodigd voor bijeenkomsten van de stichting en word je op de hoogte gesteld van de nieuwste ontwikkelingen. Als lid heb je toegang tot beveiligde pagina's die alleen voor leden toegankelijk zijn.

Aandachtspunten band ouder(s)-baby 0-3 maanden

	ja	twijfel	nee	weet niet
1 Is er aandacht voor het kind: (oog)contact * aanraken/aaien * uitingen van liefdevolle betrokkenheid * trots vanuit de ouder(s) naar het kind	☐	☐	☐	☐
2 Wordt het welzijn van het kind bewaakt: warm houden * geruststelling/troost * prettige houding kind * tegengaan verveling e.d.	☐	☐	☐	☐
3 Worden er zaken die gaan gebeuren verwoord naar het kind of zaken die gebeurd zijn achteraf uitgelegd?	☐	☐	☐	☐
4 Is er ruimte voor het kind (autonome kennismaking met arts/verpleegkundige, voor eigen initiatief of een eigen mening en om (speelgoed) te exploreren e.d.)?	☐	☐	☐	☐
5 Zijn er teleurstellingen of weerstanden of uitingen van afwijzing t.a.v. het kind of het ouderschap?	☐	☐	☐	☐
6 Is er sprake van vaste manieren van omgaan met het kind, patronen of gewoontevorming of zijn er problemen met het kind, maar positief op zoek?	☐	☐	☐	☐
7 Is er ruimte voor het kind in de thuissituatie of worden er andere dingen aan hun hoofd?	☐	☐	☐	☐

EEN GREEP UIT HET MATERIAAL VAN STICHTING KINDERLEVEN

Hoe merk je dat de band met je kind niet fijn is?

- Dat kun je merken doordat
- jij je vaak gespannen of niet blij voelt
- het niet lukt je het voldoende te troosten
- je ontmoetingsdrukte raakt, omdat je baby veel druk maakt
- je baby onvoldoende naar je toe komt, terwijl jij juist moeite doet om er naar toe te komen

Het gevolg kan zijn dat:

- je baby té huilend, té wakker of juist té slaperig is, regelmatig niet goed wil eten, alleen maar op schoot wil zitten of het tegenovergestelde: juist nooit op schoot wil zitten
- jij je om allerlei redenen (té) moe, huilerig, geïrriteerd of bozig voelt

Dit kunnen aanwijzingen zijn dat er sprake is van een minder positieve ontwikkeling van de band tussen jullie.

Ligt het aan de band met je kind?

... is het niet de schuld van de band met je kind. Het ligt aan de manier waarop je omgaat met je kind. Alle ouders, waar ook ter wereld, willen voor hun kind het allerbeste. Maar soms komt er toch een knik in de kabel.

Voor ouders verandert er veel

Als een baby wordt geboren, worden ook zijn ouders als het ware geboren. Allereerst betekent moeder of vader worden: heel erg wennen. Het kind waar je misschien erg naar uitkeek en over fantaseerde, is opeens echt en gaat nooit meer weg. Je geeft het kind een naam en je gaat het leren kennen.

Voor een moeder verandert er veel

Je lichaam verandert, je geeft misschien borstvoeding en je richt je - misschien voor het eerst in je leven - totaal op een ander mens. Bij elke kik ben je alert, je reageert op elk huiltje.

Voor de baby verandert er veel

Eerst doberde het in het donkere warme water in de baarmoeder en de voeding kwam gewoon naar het kind toe via de navelstreng. Na de geboorte leeft het opeens in licht en lucht, met temperatuurschommelingen, vreemd voedsel, ademhaling en ontlasting. Een onvoorstelbaar grote overgang.

Na een bevalling of vroeggeboorte kunnen de baby en jullie als ouders startproblemen hebben. Het kan even duren voordat je de baby begrijpt en blij bent met dit kind. Maak je niet te snel zorgen. Meestal komt het moment, binnen enkele weken, waarop je zeker weet: 'Dit is mijn kind en ik houd er onvoorwaardelijk van'.

Wat kun je doen als je baby blijft aanvoelen als een vreemde of als je hem niet begrijpt? ... en je niet die onvoorwaardelijke liefde voelt ...

Voel je daar niet slecht over. Jij bent niet de enige die dit meemaakt. Heel veel ouders voelen zich na de geboorte nog wat ontheemd, in de war of niet blij.

Het goede nieuws is namelijk: er is echt iets aan te doen!

Praat erover met je partner, vrienden, familie, jeugdarts en verpleegkundige op het consultatiebureau of je huisarts. Zoek hulp (via de jeugd- of huisarts) bij een professional die jou en je baby op het goede spoor kan zetten.

Wist je dat ...

- ... elke moeder hang is geen goede moeder: te zijn?
- ... het best moeilijk is om én een goede moeder, én een goede vader te zijn?
- ... veel ouders bang zijn of ze de verantwoordelijkheid voor hun kind niet aankunnen?

Een fijne band met je baby ... van groot belang

Een fijne band met je peuter ... van groot belang

Moeder-baby groep
Als het niet allemaal vanzelf gaat
Voor moeders met hun baby tot 1 jaar

Wat kun je doen als je peuter 'nee' blijft zeggen

... en je het af en toe niet meer weet ... en je het idee hebt dat het helemaal fout gaat ...
Voel je daar niet slecht over. Jij bent niet de enige die dit meemaakt. Heel veel ouders voelen zich gefrustreerd omdat hun lieve baby opeens een peuter is die niks meer wil.

Het goede nieuws is namelijk: de band kan echt beter worden!

Praat erover met je partner, vrienden, familie, jeugdarts en verpleegkundige op het consultatiebureau of je huisarts. Zoek hulp (via de jeugd- of huisarts) bij een professional, bijvoorbeeld bij Kinderleven, die jou en je peuter op het goede spoor kan zetten.

Wist je dat ...

- ... elke moeder hang is geen goede moeder: te zijn?
- ... het best moeilijk is om én een goede moeder, én een goede vader te zijn?
- ... veel ouders bang zijn of ze de verantwoordelijkheid voor hun kind niet aankunnen?

ONDERZOEK NEONATOLOGIE: NIET ALLEEN DE BABY IS PREMATUUR

In meer dan 7% van alle geboortes overkomt het ouders: hun kind wordt prematuur geboren. Het kan hen overkomen al vroeg in de tweede helft van de zwangerschap. Dan komt de baby met 27 weken of enkele weken daarna al op de wereld. Ook worden sommige kinderen geboren als ze iets ouder zijn, bijvoorbeeld 34 of meer weken na de conceptie.

Maar in alle gevallen geldt dat niet alleen het kind, maar ook de ouders prematuur zijn. Ze zijn nog niet klaar voor de geboorte. De laatste weken van een zwangerschap zijn voor de moeder heel belangrijk om zich mentaal -en geleid door hormonen- in te stellen op de komende baby. Moeders van een premature baby missen deze weken.

In het grootste aantal gevallen is de oorzaak van de vroeggeboorte eclampsie of pré-eclampsie, soms ook heeft de moeder het Hellp-syndroom. Deze moeders voelen zich ziek, en naast het feit dat ze aan hun nieuwe kindje moeten wennen, worstelen ze met hun gezondheid.

Een moeilijke periode dus en dat geldt ook voor vaders. Zij moeten hun aandacht opsplitsen tussen de moeder en het kind, zeker als zij niet op dezelfde afdeling liggen. Soms hebben vaders rond de geboorte angst gehad hun vrouw en/of hun kind te verliezen, iets wat hen niet in de koude kleren gaat zitten! En de baby zelf?

Die is zeker nog niet klaar om geboren te worden. Zijn longen en andere organen zijn nog niet ingesteld op het leven buiten de baarmoeder.

Vaak worstelt het kind in de couveuse om in leven te blijven, tegen de virussen en ontstekingen in. Het is voor hem nog moeilijk om op temperatuur te blijven, om met prikkels van buiten en van binnen om te gaan. Hij ontbeert de baarmoeder waar immers alles constant is: prikkels, geluid, temperatuur, voedseltoevoer, licht... een ultieme accommodatie om in te zijn en in te groeien.

Premature ouders en kinderen hebben steun nodig. Steun om aan elkaar te wennen, steun om alle emoties te verwerken, steun om vertrouwen in het leven met elkaar te krijgen. En steun om elkaar niet kwijt te raken in alle turbulentie van het ziekenhuis.

Uit onderzoek blijkt dat ouders en kinderen vaak jaren later nog de periode van deze start moeten verwerken. Moeders omdat ze zich soms nog schuldig voelen over het hele geboorteprocess en onzeker blijven over het moederschap. Hun partners omdat ze zo graag opnieuw willen beginnen en erkenning willen hebben voor de gevoelens die zij doormaakt hebben. En het kind blijkt soms zowel fysieke als emotionele problemen over te houden aan de vroeggeboorte.

Stichting Kinderleven vraagt alle aandacht voor deze ouders door hen passende steun te geven. Ook genereert zij aandacht voor hen bij andere instanties. Zo zijn alle verpleegkundigen van het AZM gefaciliteerd om een training te volgen in hechting. Nicola Bogaarts onderzocht, in samenwerking met de Universiteit van Tilburg, financieel ondersteund door de Provincie Limburg, in dit kader de problemen waar verpleegkundigen en ouders mee kampen.

Inmiddels ontvingen ook andere professionals coaching en training over prematuriteit.

Bij Kinderleven melden ouders en kind zich voor psychologische hulp bij de ontwikkeling van hun onderlinge band ook aan. Verder is het zo dat hoe meer publiciteit er komt voor deze ouders over de impact van een vroeggeboorte, des te beter zij steun zullen kunnen vinden.

Gelukkig bestaan er al meerdere vormen van hulp. In Rotterdam is de Nidcap ontwikkeld: ontwikkelingsgerichte zorg op afdelingen voor neonatologie. Een prachtig project dat al meerdere jaren draait en hier graag benoemd wordt.

In het Elkerliek-ziekenhuis te Helmond is onlangs een mooi geboortecentrum geopend met rooming-in kamers voor ouders met hun kind. Ook het geboortecentrum Heerlen heeft in haar nieuwbouw hiertoe mogelijkheden gecreëerd. Allemaal ter ondersteuning van een goede start tussen ouders en kind, ondanks de vroeggeboorte. Dat is van harte toe te juichen, maar er mag nóg meer aandacht voor komen.

BERT JONGEN, WETHOUDER JEUGDZORG MAASTRICHT: PARADEPAARDJE

Een goed contact tussen ouders en kind is heel belangrijk voor het kind om zich goed te kunnen ontwikkelen. Dit proces van hechting is zelfs bepalend voor de ontwikkeling van een kind. Het belangrijkste doel van de jeugdwet is dat een kind veilig en gezond kan opgroeien. De eerste jaren en zelfs maanden en weken in het leven van een kind zetten daarvoor vaak de toon. Het is dus belangrijk dat er al in het prille begin van het jonge leven aandacht is voor de hechting tussen ouders en baby. En dat begint bij een gesprek, iemand die vraagt hoe jij 'gehecht' bent aan je kind en die jou wil horen over je ervaringen als kersverse ouder. En die hulp biedt als dat nodig is. Bij de consultatiebureaus van Envida leerden de artsen en verpleegkundigen als eerste jeugdgezondheidsorganisatie van Nederland over het belang van de relatie voor de ontwikkeling en, hoe zij ouders en kinderen hierbij kunnen ondersteunen. Paulien Kuipers verzorgde deze training in Maastricht en wist de werkers te raken en te overtuigen van het belang.

Voor mij als wethouder is het een voorbeeld van hoe ik de transformatie in de jeugdzorg graag zie; voorkomen is beter dan genezen, al vroeg knelpunten signaleren, waardoor latere problemen voorkomen kunnen worden. De aanpak van Paulien is hier het ultieme voorbeeld van en maakt het voor mij tot een van onze paradepaardjes!

MOGEN WE ONS EVEN VOORSTELLEN

IRENE MOL: EYE-OPENER

Via een collega kwam ik voor het eerst in aanraking met het gedachtegoed van Paulien Kuipers. Mijn collega vertelde over het boek 'eerste hulp bij hechting' en de focus op taal daarin. Dat wekte meteen mijn interesse. Ik houd van taal en middels taal geven wij zoveel meer door dan alleen woorden en zinnen. Ik was geïntrigeerd wat iemand daarmee had gedaan in het kader van hechting. Ook was ik benieuwd welke nieuwe invalshoek dit boek vormde. Er was immers al zoveel geschreven over hechting! Dus kocht ik het boek.

Het boek was een eye-opener! Voor mij, en ik denk ook voor meer lezers, omdat het de kern raakt van waar het in het leven om draait. De keuze van de woorden, en vooral de beschreven casuïstiek, raakten mij in mijn hart. Geen moeilijke woorden, maar precies dat waar het in de relatie tussen ouders en jonge kinderen om gaat. Eigenlijk opvallend eenvoudig in zijn methodiek, met handreikingen aan de praktijk waar professionals ouders met heel jonge kinderen ontmoeten. En juist dat gegeven vind ik een enorme meerwaarde.

MARJON BÜRER-WILMS: BEELDEN GEVEN VAAK VERRASSENDE INZICHTEN

Ik werk met ouders en kinderen via video-interactie-begeleiding. Dat kan tot verrassende inzichten leiden. Want moeder of vader zijn is leuk en uitdagend, maar kan soms ook lastig en verwarrend zijn. De initiatieven van het kind om contact te maken of om duidelijk te maken wat het voelt, wil of kan, zijn immers niet altijd even goed 'leesbaar'....

Ik werk als volgt: in een kennismakingsgesprek inventariseer ik samen met de ouder(s) en kinderen de hulpvraag en maken we concrete afspraken m.b.t. de begeleiding.

Ik maak vervolgens in de thuissituatie korte video-opnames van bijvoorbeeld een eet-, spel- of verzorgingsmoment en leg zo vast hoe één of

Want er is een wereld te winnen als professionals in hun dagelijkse omgang met ouders en jonge kinderen, dit gedachtegoed naleven.

Hoeveel ouders en jonge kinderen zouden hierdoor samen een betere start kunnen maken? Gewoon op de plekken waar ze elkaar toch al ontmoeten? Op de kraamafdelingen in het ziekenhuis, bij de controles van de jeugdgezondheidszorg, bij de huisarts, op het kinderdagverblijf, in de jeugdzorg en de wijkteams. Want hoewel er al veel op het gebied van hechting is ontwikkeld aan methodieken, is dit een van de weinige methodieken die zo preventief vanaf de start van ouders en kinderen kan worden ingezet.

Ongeveer een jaar geleden had ik het genoegen dat Paulien Kuipers op mijn oude werk langs kwam voor een lezing. Zij vertelde over het behandelcentrum waar zij ouders en jonge kinderen behandelt volgens haar methodiek. Ik vond het zo inspirerend en zo'n hoopgevend geluid. Zeker in de huidige tijd waarin de jeugdhulpverlening/jeugdzorg helaas nog steeds door teveel regeltjes en bureaucratie wordt bepaald en de inhoud nog steeds te weinig leidend is. Ik weet nog dat ik dacht: 'wat zou ik daar graag willen werken.' Maar ja, ik woon en werkte in Amsterdam en Maastricht is ver weg! Toen er echter in de winter van 2017 een vacature was voor een behandelaar bij Stichting Kinderleven, heb ik de stoute schoenen aangetrokken en heb gesolliciteerd. En dat werd het begin van mijn Maastrichtse avontuur bij Stichting Kinderleven!

Ik vind het heel inspirerend om met Paulien en haar collega's te werken. We dragen dezelfde missie en passie voor het werken met ouders en heel jonge kinderen. Eerste hulp bij hechting gaat over liefde en over in verbinding kunnen zijn met je kind. Hoe mooi is het om daaraan een bijdrage te kunnen leveren.

Irene Mol is orthopedagoog generalist/GZ-psycholoog en IMH specialist en werkt bij de stichting als behandelaar.

beide ouders en het kind in die momenten met elkaar contact maken en communiceren. Deze opnames worden daarna in de eigen vertrouwde omgeving van het gezin bekeken en besproken. Centraal hierbij staat het bewust worden en (weer) kunnen genieten van de positieve contactmomenten tussen ouder en kind. Ik vind het belangrijk om te horen wat de ouders of de kinderen zien in de beelden. Door bij het moment van het beeld te blijven, worden ouders zich bewust van de contactinitiatieven van het kind maar ook van de wijze waarop ze zelf communiceren. Ik help hen om te ontdekken wat hun kind nodig heeft, maar ook hoe zij hun kind daarin op een positieve manier kunnen ondersteunen.

Marjon Burer-Wilms begeleidt gezinnen middels video interactie.

WILLEMEN VAN LITH: ACHTER DE SCHERMEN

Sinds 2015 werk ik bij de stichting en daar ben ik verantwoordelijk voor de email, evaluaties, offertes en facturen, het regelen van de trainingen en lezingen plus allerlei PR werk zoals het up to date houden van Facebook, het maken van de website, nieuwsbrief en het ontwerpen van banners, flyers/folders en studiemateriaal. Ik zit veel achter het scherm maar nu laat ik u het gezicht zien dat bij het adres info@stichtingkinderleven.nl hoort.

NICOLE VAN DER VEEKE: WERK MET HART EN ZIEL

Mijn werk doe ik met hart en ziel, het is echt mijn passie. Na het afronden van mijn opleiding voor infant mental health specialist was het duidelijk dat ik hiermee veel kinderen en ouders zou kunnen helpen. Ik vind het een absolute meerwaarde dat er bij Stichting Kinderleven wordt gesproken met taal vanuit het hart waardoor je mensen echt kunt raken en een andere dynamiek binnen het gezin kunt realiseren. Hierdoor zijn onze interventies vaak effectief en kortdurend.

We werken met een klein en hecht team wat maakt dat we snel kunnen handelen en precies van elkaar weten wat er speelt bij een gezin. Nieuwe aanmeldingen worden binnen 2 weken in behandeling genomen en dat vind ik heel belangrijk zeker bij de ontwikkeling van het heel jonge kind: het begin van hun toekomst.

Naast het behandelcentrum worden er vanuit het kenniscentrum trainingen en lezingen gegeven over hechting door het hele land bijv. bij jeugdgezondheidszorg, kraamzorg, neonatologie enz. Ik vind het mooi dat op deze manier steeds meer mensen zich bewust worden van het belang van hechting bij het jonge kind.

Nicole van der Veeke is pedagoog, opleiding prenatale psychologie, IMH opleiding. Ze werkt bij de stichting als behandelaar en trainer.

YVONNE WETZELS: SPIN IN HET WEB

Mijn werk bij Stichting Kinderleven bestaat uit uiteenlopende secretariële taken maar mijn belangrijkste taak is het verzorgen van de administratie rond de behandelingen, het maken van afspraken en zorgen voor een tijdige declaratie. De nieuwe Jeugdwet heeft het er niet eenvoudiger op gemaakt. Ik zit meestal 's morgens op mijn plek maar u kunt mij altijd mailen.

Yvonne Wetzels is office manager. U kunt haar benaderen voor allerhande vragen. ywetzels@stichtingkinderleven.nl

ONTDEK KINK IN DE KABEL ELLEN HEMELS

Enige tijd geleden kreeg ik de gelegenheid bij Stichting Kinderleven te komen werken. Voor mij een uitgelezen kans om mij nog meer te richten op de jongste kinderen en gezinnen in onze samenleving. En om mijn therapeutische vaardigheden te vergroten.

Ik heb drie jaar gebruik gemaakt van deze kans en er met veel plezier gewerkt. Ik heb geleerd, van alle cliënten en van Paulien Kuipers. Zij weet als geen ander taal te geven aan wat gevoeld wordt, zodat patronen, wensen, angsten en verlangens taal krijgen. De focus ligt steeds op de band tussen ouder en kind, op de liefdesstroom tussen beiden, het genieten van elkaar en vertrouwen krijgen in elkaar én jezelf. Omdat het gaat om jonge kinderen en jonge ouders is het mogelijk om in een vroeg stadium de kink in de kabel te ontdekken, zonder oordeel, en wezenlijk iets bij te dragen aan het geluk in een gezin. Prachtig werk!

Stichting Kinderleven is erg dynamisch, er zijn steeds nieuwe ontwikkelingen. En dat is ook het fijne aan werken bij Kinderleven: je investeert niet alleen in anderen, maar je wordt ook zelf gevoed. Enerzijds door de coaching van Paulien en anderzijds door alle nieuwe impulsen. En dat is bijzonder aan een werkplek in de hulpverlening.

Naast behandelingen ben ik, samen met Paulien, intensief bezig geweest met de moeder-babygroepen. De moeder-babygroep is er voor moeders die zich zorgen maken over de band met hun kind en de relatie van de moeder met haar baby staat dan ook centraal. Moeder en kind komen dus ook samen. Het is een vaste groep die zes keer bij elkaar komt, met nog één terugkombijeenkomst.

Het onderlinge contact tussen de moeders was heel waardevol, soms ontstonden er echte vriendschappen. Het was mooi om deze groepen te begeleiden. Het resultaat is dat er binnenkort een Handboek Moedergroepen verschijnt en de moeder-babygroepen zullen ook bij Envida gegeven worden.

Ik heb inmiddels de keuze moeten maken om te stoppen bij Kinderleven, met spijt. Stichting Kinderleven behoudt een speciaal plekje in mijn hart!

AMBITIES KINDERLEVEN WORDEN OMARMD FRANK KEYSERS

Ongeveer zes jaar geleden werd ik benaderd door Paulien Kuipers. Ze vroeg me of ik zitting zou willen nemen in het bestuur van de nog op te richten Stichting Kinderleven.

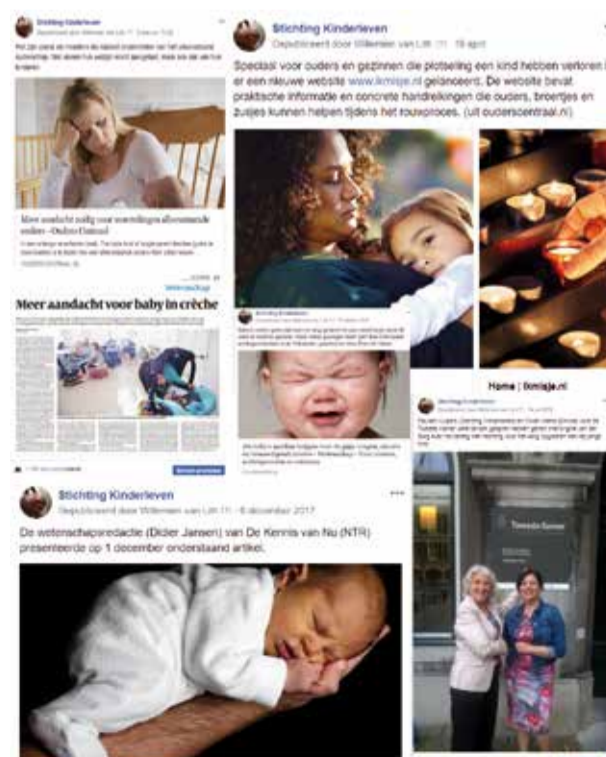
Omdat ik, naast mijn full-time werkzaamheden bij de Stichting Jeugdzorg St. Joseph, al in meerdere besturen zat, moest ik het aanbod afslaan. Jammer, want de ambities van Paulien spraken mij, als voormalig jeugdarts en forensisch arts, zeer aan. Hechttingsproblematiek komt immers vaker voor dan gedacht en wordt vaak te laat onderkend. Maar ik dacht toch iets voor 'Kinderleven' te kunnen betekenen en wel als bestuurslid van de Stichting Pro Infantibus. Ik vroeg Paulien om een subsidieaanvraag te doen voor een van haar deelprojecten bij de Stichting Pro Infantibus. Dat deed ze en dat werd gehonoreerd. Ook later heeft de Stichting Pro Infantibus nog subsidies verleend aan 'Kinderleven'.

Het is fijn om te merken dat de ambities van Paulien en 'Kinderleven' ook door anderen worden opgemerkt en worden omarmd. Steeds meer professionals raken bekend met en worden opgeleid in het gedachtegoed van 'Kinderleven'. Ook de Stichting Jeugdzorg St. Joseph heeft de kennis en kunde van Paulien Kuipers al ingezet ten behoeve van de zeer kwetsbare groep jongeren die zij onder haar hoede heeft.

Ik ben ervan overtuigd dat de Stichting Kinderleven een mooie toekomst voor zich heeft en veel goeds kan betekenen voor (kwetsbare) kinderen, jongeren en volwassenen. En ik hoop dat dat nog lange tijd kan gebeuren onder de bezielende leiding van Paulien Kuipers.

STICHTING KINDERLEVEN IN DE SOCIAL MEDIA

Screenshots van facebook:

STEUNTJE IN DE RUG NICKY HALBACH | ENVIDA

Gezond en veilig opgroeien van kinderen, de missie van iedere Jeugdgezondheidsorganisatie, begint bij een veilige hechting tussen ouder en kind. Het ouderschap start niet altijd met de welbekende roze wolk, ouders zijn vaak nog zoekende in het ouderschap.

In 2013 werd bij de Jeugdgezondheidszorg (JGZ) van Envida de opleiding 'Focus op Hechting' gegeven door Paulien Kuipers van Stichting Kinderleven.

Paulien heeft toen al onze artsen en verpleegkundigen geleerd om de relatie te zien tussen het kind en zijn/haar gezin en heeft ons taal gegeven om deze relatie bespreekbaar te maken.

Daardoor kunnen we ouders een steuntje in de rug geven als ze dat nodig hebben. Het geeft enorm veel voldoening als je kind en ouder kunt helpen elkaar beter te leren kennen en begrijpen en dat wordt ook door de ouders zeer gewaardeerd.

De samenwerking met Stichting Kinderleven is inmiddels verder geïntensiveerd, waarbij ikzelf samen met 2 collega-verpleegkundigen door Stichting Kinderleven getraind ben als interne trainer hechting. Wij voeren de extra huisbezoeken in het kader van hulp bij hechting uit en zijn tevens dit jaar gestart met groepsbijeenkomsten voor moeders en hun baby waarbij de relatievorming even niet zo loopt als ze verwacht hadden. Het is zo mooi te zien, hoe in zo'n groep de band tussen de moeders en hun baby's geleidelijk aan weer groeit! Prachtige ontwikkelingen die het gezond en veilige opgroeien van het kind ten goede komen.

Uiteraard delen JGZ van Envida en Stichting Kinderleven deze successen tijdens scholingsavonden, expertbijeenkomsten en werkbezoeken, want een veilige hechtingsrelatie is een blauwdruk voor geluk wat je ieder kind gunt!

Envida

ANDERS KIJKEN MIEKE HANEGRAAF GGD LIMBURG NOORD

Van 2015 tot 2018 zijn er in heel Limburg scholingen geweest voor jeugdartsen en -verpleegkundigen om zicht te krijgen op de risicosituaties in het hechtingsproces. Door de training is er veel in positieve zin in gang gezet en zijn er merkbare veranderingen in de aanpak geconstateerd in hun kijk op en in de omgang met hechtingsproblemen tussen ouders en kind. Na de training gaat het werk en de verdieping in onveilige hechting bij de deelnemers verder. De training is een start om het signaleren een plek te geven en om de hulpverlener taal aan te reiken om met de ouders en het kind te praten. Het voeren van het ééngespreksmodel en het verwijzen zullen in de dagelijkse praktijk steeds gemakkelijker en vertrouwd worden.

Na de scholing van de professionals op de werkvloer is er een training geweest waar enkele mensen uit de organisatie (GGD Noord Limburg, Meander en Envida) zelf tot trainers werden opgeleid. Voor deze training is er een apart boek ontwikkeld, gesubsidieerd door Pro Infantibus.

Mieke Hanegraaf kijkt met plezier terug op de trainingen: "Sinds de scholing van Stichting Kinderleven zijn we op een andere manier gaan kijken naar de hechtingsrelatie tussen ouder en kind en hebben we meer in handen om ouder en kind te ondersteunen. Met als resultaat het eerder herkennen van de hechtingsrelatie en daar woorden geven."

KIND EN SCHEIDING

NICOLE VAN DER VEEKE

Indien ouders de beslissing nemen om te gaan scheiden betekent dit vaak voor hun kinderen een verlies. Allereerst verliezen ze hun ouderlijk huis, dat gevormd wordt door beide ouders, hun gewoontes, de sfeer die er tussen hen bestaat. Bij je moeder zonder je vader of bij je vader zonder je moeder zijn is heel anders dan leven in een omgeving met beide ouders. Een omgangsregeling zorgt voor onrust: kinderen belanden in een heen-en-weer-express waarbij steeds met hun spullen gesjouwd wordt. Vertrouwde mensen om hen heen, bijvoorbeeld grootouders, vriendjes, neefjes en nichtjes verdwijnen door een scheiding soms uit beeld. En alles wordt uiteraard anders als er ook nog een verhuizing, een verandering van school of buurt plaatsvindt. In de wereld van de 'hulp bij scheiding' wordt nog te weinig stil gestaan bij de gevolgen voor deze kinderen. Er wordt veel tijd aan het overleg met de ouders besteed en hulp aan het kind betekent vaak hulp aan het kind zonder zijn ouders.

Ouders zijn zich niet altijd bewust van de nood van hun kinderen. Kinderen hebben vaak verdriet om het verlies van hun thuis, en kampen met een gevoel van heimwee, thuispijn! En heimwee kan ziekmakend zijn. Kinderen kiezen niet voor een scheiding, ze kunnen slechts het besluit van de ouders volgen. En omdat kinderen zichzelf als het centrum van de wereld zien, denken ze vaak dat zij degenen zijn die de scheiding hebben veroorzaakt. Dat is uiteraard nooit het geval, de scheiding is een beslissing van de ouders.

De ouders zelf zijn door een scheiding vaak uit balans: ze hebben een enorme betrokkenheid op zichzelf, de (ex-)relatie en hun eigen pijn en zijn emotioneel niet beschikbaar, wat leidt tot het uit-verbinding-zijn met hun kinderen. Kinderen zullen altijd hun best doen om de pijn van hun ouders niet te vergroten. Ze gaan voor hen zorgen en zo komt het dat ouders regelmatig zeggen dat ze niets van pijn of verdriet merken bij hun kinderen, omdat kinderen doen alsof er niets aan de hand is. Bij een vechtscheiding zal een kind zijn best doen om de ouders gerust te stellen. Pas als ouders hun leven weer op de rit hebben voelen de meeste kinderen de ruimte om hun eigen pijn te laten zien en dat kan tot uiting komen in gedrag dat niet altijd passend is.

Bij Stichting Kinderleven praten we over een scheiding met het kind en de ouders samen. Ouders praten hierdoor ook over de scheiding met hun kinderen in bijzijn van elkaar. Vaak komen hierdoor hun kinderen meer in beeld. Dit praten met kinderen is van groot belang om de scheiding een plaats te geven in het kinderleven en helpt om hun ontwikkeling voort te zetten.

DESKUNDIGHEIDS- BEVORDERING OP MAAT MARJO ROUMANS | RADAR

Een groepje gedragskundigen dat met kwetsbare gezinnen werkt, doordat ze een kind hebben dat zich afwijkend ontwikkelt en/of doordat één of beide ouders een verstandelijke beperking heeft, neemt deel aan de Werkplaats "Hechting voor gedragswetenschappers".

In de werkplaats wordt nagedacht over hoe gezinsbegeleiders gecoached kunnen worden in het realiseren van een goede basishouding wanneer ze in de gezinnen komen. Kennis over hechting en vroegtijdig signaleren van mogelijke problemen in de hechting zijn hierbij aandachtspunten.

Aan de hand van eigen casuïstieken wordt interactief verkend hoe de hechtingstheorie toegepast kan worden bij ouders met een licht verstandelijke beperking.

Spannend is dat het eindresultaat van de werkplaats open ligt en deels bepaald wordt door de inbreng van Paulien en haar medewerkers en deels door wat vanuit de praktijk binnen Radar wordt aangedragen.

Veel begeleiders krijgen te maken met ouderschap dat onverwacht of niet gepland was. Wat betekent dat voor de hechting tussen ouders en kind? Ook hebben begeleiders te maken met ouders die zelf geen veilige gehechtheidsrelatie hebben met hun ouders. Hoe kunnen deze ouders gesteund worden in het ontwikkelen van een veilige gehechtheid met hun eigen kinderen?

Begeleiders hebben een vijftal bijeenkomsten gehad met Paulien Kuipers, waarin ze uitleg over hechting en het belang ervan hebben gekregen. Met behulp van eigen casuïstiek hebben ze hun rol als begeleider onderzocht: wat doe je bij een vermoeden van een problematische hechting. Welke taal gebruik je; hoe nodig je de ouder uit om mee te doen?

Deskundigheidsbevordering op maat!

BIJDRAGEN AAN EEN ZORGZAME MAATSCHAPPIJ MARILSE EERKENS | JOURNALIST DE CORRESPONDENT

Na een niet geplande zwangerschap kwam er veel op mijn pad. Veel onzekerheden en stress. Neem de vroedvrouw. Het was voor mij heel fijn geweest als zij niet alleen had gefocust op de medische kant van het verhaal en in plaats van te verzuchten 'ik hoop dat je bloeddruk de volgende keer lager is' mij met wat oprechte interesse had gevraagd of ik mij misschien zorgen maakte over iets.

Ook op het consultatiebureau was het fijn geweest als ze niet alleen gefocust hadden op de gezondheid van mijn baby maar ook op mijn psychische welbevinden. Op de oudercursus die daar werd gegeven was daar weliswaar iets meer ruimte voor maar het toontje van de verpleegkundige was zo afstandelijk en uit de hoogte dat ik mij bij voorbaat afwendde.

Verder was het fijn geweest als ik op het consultatiebureau goede informatie had gekregen over het belang van hechting en wat daar allemaal bij komt kijken. Mét bronvermelding natuurlijk. Ik blijf een journalist en neem - zoals ook veel andere ouders - niet klakkeloos iets aan.

Nou kun je denken: dat dit voor jou fijner was geweest kan ik begrijpen. Maar wat heeft dit met de band met je kind te maken? Wel, dat is het volgende: als die omstandigheden meer waren geweest zoals ik net beschreef, dan was ik een veel rustigere moeder geweest. En met die rust had ik mijn zontje het belangrijkste kunnen bieden wat een kind nodig heeft: emotionele beschikbaarheid.

Als je als ouder er echt bij bent met je hoofd en niet steeds loopt te tobben over van alles, verloopt het opbouwen van een band met je kind veel vanzelfsprekender en is de kans veel groter dat hij of zij zich ontwikkelt tot een emotioneel evenwichtig mens. Die op zijn of haar beurt zich kan ontwikkelen tot die emotioneel beschikbare verloskundige of consultatiebureau medewerker, vader of moeder, waar zwangere en pas bevallen vrouwen en natuurlijk ook de kinderen zo'n behoefte aan hebben. Kortom, door ouders te helpen om emotioneel beschikbaar te zijn voor hun kinderen, draag je uiteindelijk bij aan een veel zorgzamere en warmere maatschappij.

Het is een hele belangrijke en fantastische ontwikkeling dat er steeds meer aandacht komt voor dat emotionele aspect van het ouderschap. En Stichting Kinderleven speelt hier een voortrekkersrol in. In een maatschappij en in een tijd waarin mensen zich veel meer laten voorstaan op hun verstand dan op hun gevoel getuigt dat van lef. Maar natuurlijk ook van gezond verstand.

OP DE HOOGTE BLIJVEN? MELD JE AAN VOOR DE NIEUWSBRIEF
WWW.STICHTINGKINDERLEVEN.NL

VOORLICHTINGSFILM VOOR OUDERS

Het krijgen van een baby is een van de grootste gebeurtenissen in een mensenleven. Vanaf de geboorte zorg je niet alleen meer voor jezelf, maar ook 24/7 voor een ander mens. En dat niet voor eventjes. Het bepaalt tenminste de eerste twee volgende decennia in je leven.

Na de geboorte ontdek je als ouders dat dit het kind is waar je op hebt gewacht. Een periode van gewenning volgt, waarin genieten, onzekerheid, kwetsbaarheid en bezorgdheid zich kunnen afwisselen.

REGISSEUR
JESSIE VAN VREDEN

In onze samenleving ontmoeten ouders niet altijd even gemakkelijk andere ouders om hun ervaringen mee te delen. Daarom heeft Stichting Kinderleven de productie van een voorlichtingsfilm voor ouders in gang gezet, met behulp van cofinanciering van de Provincie Limburg.

De film gaat over én de ouders én het kind en betreft de opbouw van hun onderlinge band: de positieve én de kwetsbare momenten. We volgen in de film drie ouderparen die net bevallen zijn van hun eerste of tweede kind, we horen verhalen van ouders die vertellen over hun onzekerheden, we zien illustraties over gebeurtenissen in het gezin en we horen deskundigen aan het woord bij die verhalen en beelden. De film wordt geproduceerd door Jess Films uit Amsterdam. De film wordt najaar 2018 verwacht.

EMPATHIE VOOR BEIDEN JULIA ROMBERG

Sinds het boek van Paulien Kuipers in het Duits is vertaald (Erste Hilfe bei Bindungsproblemen- Kie-ner Verlag) hebben we, naast een Duitstalige Facebook ook een Duits gedeelte op onze website. Julia Romberg is verantwoordelijk voor de communicatie met onze oosterburen. Ze heeft het boek vertaald terwijl ze zwanger was van een tweeling. Door de vertaling ging ze anders denken over hechting. "Ik ging zelf meer op zoek. Ik vroeg me af: waar zou je - als eerste impuls - naar toe gaan, wanneer je het gevoel zou hebben met een hechtingsproblematiek in de knel te zitten, of wanneer je dit juist zou willen voorkomen? Vanuit dit persoonlijk vlak ging ik over naar mijn professionele rol als therapeute, en ook de verantwoordelijkheid die ik hierin zie en voel. Ik heb me daardoor enorm aan de opdracht van dit boek verbonden: voorlichting, handreikingen en woorden als eerste hulp bij hechting bieden."

In het boek staan veel praktijkvoorbeelden en juist die spraken Julia erg aan. "Ze hebben me ontzettend ontroerd. Wat er voor mij uitsprong was het feit dat binnen dit boek daadwerkelijk beide kanten van het verhaal bekeken worden, het perspectief van zowel het kind als van de ouders. Op deze manier kun je voor beiden empathie ontwikkelen en de lezer begrijpt heel goed dat bepaalde klachten niet zomaar 'iemand's schuld' zijn maar dat het om iets tussenmenselijks gaat, dat het een complexe 'stelling' genaamd hechting is."

Het onderwerp 'hechting' kwam ze tot voor kort in Duitsland sporadisch tegen, binnen kleine interesse-groepen, maar niet zozeer op een breed maatschappelijk vlak. "Ik was laatst heel verbaasd toen ik een artikel tegenkwam over sectieobinding, hechting nadat er een medische ingreep nodig was. Dit soort artikelen zie ik niet vaak gepubliceerd maar langzaam maar zeker verandert dat ook in Duitsland. Misschien begint de invloed van Stichting Kinderleven ook daar merkbaar te worden."

Screenshot uit de film

PEUTERSTRIJD MARJON BÜRER-WILMS

Ik herken mijn eigen kind niet meer. Sinds zijn tweede verjaardag lijkt alles wel een strijd. Ik hoor niets anders dan "NEE" en "ZELF DOEN" en dat wil hij natuurlijk net als ik haast heb of op momenten dat het echt niet kan ...

Voor veel ouders van een peuter zal dit heel herkenbaar zijn. Ze zien hun kleine afhankelijke baby, die ze zo goed hebben leren kennen, veranderen in een peuter met een eigen willetje en ander gedrag. De interactie en de band die zo vertrouwd was, krijgt een andere dimensie. Dat is wennen voor allemaal en gaat niet zonder slag of stoot. Dit leidt zowel bij het kind als bij de ouders tot de nodige frustraties en een zoektocht waarin ze elkaar opnieuw leren kennen. Het kind onderzoekt en ontdekt spelenderwijs zijn eigen mogelijkheden en grenzen, maar ook de ruimte en grenzen die zijn ouders geven. De ouders leren hun beeld en verwachtingspatronen over de afhankelijkheid van- en zorg voor hun kind bij te stellen.

Soms lukt het ouders niet om hun peuter te volgen in dit proces. Ze raken uit hun comfort-zone en proberen krampachtig vast te houden aan de verbondenheid van de eerste periode. De behoefte van de peuter om zijn eigen ik, zijn autonomie te ontwikkelen wordt hierdoor, vaak onbewust, beknot. Het kind kan zich niet ontwikkelen, niet tot bloei komen en de band tussen ouder en kind raakt uit balans. Soms lukt het ouders zelf om alsnog de nieuwe behoeftes van hun kind te leren zien maar soms raken ouders en kind zodanig verstrikt in de disbalans dat ze hieronder lijden en dat hulp nodig is zodat ouders en kind elkaar weer kunnen vinden en hun band kunnen herstellen.

Bij Stichting Kinderleven steunen wij ouders om hun kind met al zijn eigenheid opnieuw te leren kennen en opnieuw op hem af te stemmen.

Voor meer informatie, aanmelden trainingen, vragen of commentaar kunt u mailen naar info@stichtingkinderleven.nl

Voor behandelingen of vragen daarover kunt u contact opnemen met ywetzels@stichtingkinderleven.nl

MET DANK AAN:
Provincie Limburg
Stichting Kinderpostzegels
Pro Infantibus
Gemeente Maastricht

&
Alle organisaties, instanties en ouders waar we zo prettig mee samenwerken om zo, samen, ervoor te zorgen dat ouders en hun kind vanaf het begin af aan alle kansen krijgen op geluk.